

Sygn. akt I ACa 1046/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gulczyńska (spr.)
Sędziowie:	SA Bogdan Wysocki SA Jan Futro
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta P. - Zarządu Dróg Miejskich w P.

przeciwko B. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt I C 432/12

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego i znosząc postępowanie w zakresie rozprawy z dnia 28 czerwca 2012 r.

/-/J. Futro /-/M. Gulczyńska /-/B. Wysocki

I A Ca 1046/12

UZASADNIENIE

Miasto P. wniosło o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanej B. G. kwoty 409.367,53 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych, wskazanych w pozwie kwot wraz z kosztami postępowania, tytułem zaległego czynszu dzierżawnego za użytkowanie przez pozwaną terenu należącego do powoda z przeznaczeniem na parking.

Nakazem zapłaty z dnia 29 grudnia 2011 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Poznaniu nakazał zapłacić pozwanej na rzecz powoda 409.367,53 zł wraz ze wskazanymi ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania w wysokości 12.078,50 zł.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu wnosząc o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa. Zarzuciła częściowe orzeczenie niezgodnie z żądaniem zawartym w pozwie. Podniosła, że nie kwestionuje obowiązku wnoszenia opłat za korzystanie z gruntu jednakże w związku z problemami finansowymi do uzgodnienia pozostaje kwestia w jakim terminie winno to nastąpić.

Z uwagi na fakt, że pozwana w toku sporu zapłaciła 4.680 zł, powód ograniczył żądanie pozwu do kwoty 405.710,65 zł i ustawowych odsetek wskazanych od dat i kwot.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy uwzględnił tak zmodyfikowane powództwo, zasądzając dochodzone nim kwoty, ustawowe odsetki i koszty postępowania. Wskazał, że strony łączyła umowa dzierżawy, na mocy której pozwana była zobowiązana płacić czynsz dzierżawny w wysokości 4.02 zł za m², czyli 35.158,82 zł za cały teren objęty dzierżawą, w terminie 7 dni od dnia otrzymania faktury VAT, jednak nie później niż do 15-go dnia każdego miesiąca. Powód wystawiał faktury co miesiąc, a pozwana regulowała należności nieregularnie, w związku z czym powstała zaległość wskazana przez powoda. Na prośbę pozwanej były prowadzone rozmowy, których celem było zawarcie ewentualnego porozumienia w kwestiach rozłożenia należności na raty, jednakże nie doszło do ugody. Pismem z dnia 25 stycznia 2011 r. powód rozwiązał umowę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Aktualnie zadłużenie pozwanej wynosi 405.710,65 zł wraz z odsetkami.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 693 kc i art. 481 kc. Problemy z płynnością finansową nie zwalniają pozwanej od obowiązku należytego wykonania zobowiązania.

Z uwagi na fakt, że strona powodowa w piśmie z dnia 24 lutego 2012 r. ograniczyła żądanie nie cofając w części pozwu, Sąd w tym zakresie oddalił pozew. Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art.100 zd. drugie kpc.

Wyrok zaskarżyła pozwana w części dotyczącej uwzględnienia powództwa i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (pkt 1 i 3 wyroku), zarzucając naruszenie przepisu art. 133 § 3 kpc poprzez niedoręczenie korespondencji na wskazany przez nią adres oraz art. 149 § 2 kpc poprzez niezawiadomienie jej o posiedzeniu sądu, przez co została pozbawiona możliwości obrony. Podniosła zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 kpc).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona, choć nie wszystkie postawione w niej zarzuty można podzielić.

Nie mogło dojść do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 133 § 3 kpc, ponieważ dotyczy on dotyczy tylko doręczeń w przypadku, gdy ustanowiono w sprawie pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych. Pozwana nie wskazała takiej osoby przed wydaniem wyroku.

Błędnie również skarżąca wywodzi, że korespondencja winna być jej doręczana na adres wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Pozwana prowadzi działalność w formie przedsiębiorstwa, które nie podlega rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przesyłki sądowe winny być jej zatem doręczane według zasad określonych w § 1 art. 133 kpc, a nie w jego § 2a, który dotyczy wyłącznie przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego. Pisma sądowe dla przedsiębiorców będących osobami fizycznymi doręcza się według zasad przewidzianych dla osoby fizycznej, a więc doręczenia – w myśl art. 135 § 1 kpc – dokonuje się w mieszkaniu, miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie (zob. K. Kołakowski w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1–366. Tom I, pod red. prof. dr hab. K. Piaseckiego, 2010, C.H.Beck).

Pozwana wskazała w sprzeciwie inny adres (P., ul. (...)), niż ten podany przez powoda – P., ul (...). Nakaz zapłaty został wysłany do P. i odebrał go mąż pozwanej. Doręczenie było prawidłowe, skoro pozwana złożyła w terminie sprzeciw. Podając w nim inny adres nie wskazała wprawdzie, czy jest to jej nowy adres zamieszkania, nie mniej należy uznać, że był to adres dla doręczeń. Nie budzi wątpliwości, że jest to adres, pod którym pozwana prowadzi działalność gospodarczą, zatem co najmniej miejsce jej pracy. Strona może zdecydować, aby przesyłki były jej doręczane w miejscu pracy lub aktualnego pobytu – innego niż miejsce zamieszkania. W tych okolicznościach doręczenie przez awizo

nie spełnia przesłanek z art. 139 § 1 kpc, który dopuszcza możliwość pozostawienia pisma w placówce pocztowej z pozostawieniem zawiadomienia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej tylko „w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających”. Skoro pozwana wskazała adres, który jest co najmniej adresem miejsca pracy (art. 135 § 1 kpc), a w miejscu dotychczasowego zamieszkania nie zastano ani jej, ani dorosłego domownika (art. 138 § 1 kpc), to nie można stwierdzić, że niemożliwe było doręczenie w myśl „wcześniejszych przepisów”.

Dlatego też trafnie skarżąca wywodzi, że nie została prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy. Ponieważ była to jedyny termin posiedzenia, zasadny jest wniosek, że została w ten sposób pozbawiona możliwości obrony, co zgodnie z art. 379 pkt 5 kpc prowadziło do nieważności postępowania. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 2 kpc zniósł postępowanie w zakresie obejmującym rozprawę z 28 czerwca 2012 r. i uchylił zaskarżony wyrok, przekazując

sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 2 kpc.

/-/SSA Jan Futro /-/ SSA Małgorzata Gulczyńska /-/ SSA Bogdan Wysocki